

KARÁCSONYRA KÉSZÜLÜNK!

VARGA JÁNOS, PLÉBÁNOS

Olyan jó, hogy együtt élünk egyházzal. Az egyháziév nagyszerű idegenvezető, nemcsak annak, aki ismeri az adventi időtől egészen Krisztus Királyig, de annak is, aki csak a nagy ünnepeink körül tájékozódott idáig.

Az egyháziév mélyebb megismerését segíti egy-egy nagy időszak, mint az Advent, a Karácsonyi-ünnepkörrel, vagy a Nagyböjt, a Húsvéthoz tartozó ünnepek sorával. A megismerés nemcsak az ünnepek külső jellemzőit, szokásait, de mélyebb mondanivalóját, az ünnepek igazi lelkét sejtetik meg, mutatják meg

Advent nem önálló ünnep, – a Karácsonyra előkészítő szent idő. Keresztelő Szent János megfogalmazta nagy mottó: „Készítsétek az Úr útját, egyengessétek ösvényeit..., ami egyenetlen, legyen egyenessé, ami göröngyös, legyen sima úttá, és meglátja minden ember az Üdvözítőt.”

Hogy találkozhatunk az Üdvözítővel, hogy igazán örülhessünk a megszületett Isten Fiának, – készülnünk kell.

Készülni: rendezni, ami rendezetlen:

rendet teremteni lelkemben,
gondolataimban,
vágyaimban

rendet teremteni munkatársaimmal
környezetemmel,
hivatásommal,
munkámmal.

békét teremteni magamban,
családomban,
környezetemben.

Rendben magammal, környezetemmel – ezt megteremteni a legszebb előkészület Karácsonyra! Igazi Advent – várom az Urat, aki Betlehembe megérkezett akkor, most pedig nálam találjon melegebb szállást!

Készítsük ezt a szállást az Úr Jézusnak
és boldog lesz a Karácsonyunk.

„Hadd legyünk mink is tiszták, hősök, szentek...”

A KARÁCSONYI ÜNNEPRŐR SZENTJEIRŐL

DECEMBER HÓNAP NÉPRAJZA

PAULOVITS TERÉZ, MAGISTER EMERITUS

Karácsony havának szentjei útmutatást adnak egyház-községünk hívei, tehát mindnyájunk számára. Önfeláldozó életútjuk példát mutat a mindennapok keresztjének elviseléséhez. A szentek példaképeink az Isten- és az emberszeretet gyakorlásában. Különösen most, Krisztus születése idején irányt mutató számunkra a példájuk. Elmélyültebb keresztény életre nevelnek szenvedésük, hősi es helytállásuk, keresztény hitük példájával. Fohászkodjunk hozzájuk, közbenjárásukért, hogy még több szeretet jöjjön létre Karácsony ünnepén és a mindennapokban. Életük jobb megismerése során az igazság, a szépség, a jóság vezérelhet bennünket, huszonegyedik századi keresztényeket Jézus járszólához.

Havéri Szent Ferenc (december 3.) Hittérítő, 16. századi jezsuita szent. Távol-Keleten missziós tevékenységet folytatott. Ezért lett a hitterjesztők védőszentje. Ma különösen időszerű a tanítása hazánkban is. A középkorban a pestisjárvány elleni védőszent.

Szent Borbála (december 4.) segítő szent, ókeresztény vértanú. Hitéért sokat szenvedett. Neve kedvelt kereszt-név. Sok foglalkozás: a szakácsok, a kőművesek, a tűzerek, a tűzoltók, a rabok, de főleg a bányászok védőszentje. Gazdag népszokás fűződik a személyéhez. Ismertebb az ország több vidékén a Borbála-ág (Barbarazweig). Ekkor Budaörsön is három ágat vágnak, s azt kivirágoztatják karácsonyig. Hajdan az a hiedelem járta, hogy ha az ág kihajt az éjféli miséig, jó lesz a termés, különben nem. A szenthez Borbála-imával fohászkodnak a hívek a hirte-len halál ellen azért, hogy az utolsó kenetet felvehessék a haláluk előtt.

Szent Miklós (december 6.) A nap Szent Miklós, a myrai püspök emlékét őrzi. Legendájáról számos ha-gyomány szól. Vagyonat szétosztotta, megmentett há-rom lányt a prostitúciótól, amikor bedobta ablakukon az aranygolyókat. Így tisztességesen tudtak élni. Ezt a ne-mes cselekedetét őrzi napjainkban is a Mikulás ajándéka. Nem a keleti „Gyed maróz”, nem a nyugati „Niklas”! A szent több felnőttest és gyermeket mentett meg a haláltól.

A sírjánál még a bénák is meggyógy-ultak. A segítőszent védőszentje többek közt a ministránsoknak, a halászoknak, az utazóknak, a zárán-dokoknak, a gyerekeknek, a gyertya-árusoknak, a jegyzőknek. Istennek hála, Budaörs némsége a Mikulás szokást napjainkig őrizgette. Esze-rint a gyerekek esti imádságát meg-toldották egy Miatyánkkal, hogy Miklós ne feledkezzék meg róluk. Sőt egy fadarabra (=Betholz) rávés-ték az imáik számát is. Éjjel töltötte meg a Mikulás az ablakba helyezett tiszta cipőket édességgel, narancs-csal, fűgével. A rossz gyerekek csak virgácsot kaptak. A gyerekek ma is izgalommal várják a Mikulást, a jó gyerekek barátját.

Mária Szeplőtelen fogantatása (december 8.) tisztelete a lourdes-i jelenéssel vált teljessé a 19. században. A vallásos Budaörsön különösen napjainkig jelentős a Mária-kultusz. Ismert a remete Wendler Ferenc tör-ténete, aki 1855-ben egy látomás ha-tására a Kőhegyen kápolnát épített a Szeplőtelen Szűzanya tiszteletére. Megható történetét néprajztudomá-nyunk nagyjai részletesen ismertetik a Budaörs néprajzával foglalkozó Bonomi Jenőtől a vallási néprajz tu-dósáig, Bálint Sándorig.

Szent Luca (december 13.) Diocletianus császár keresztényül-dözése idején szenvedett vértanú-halált. Keresztény hitéhez állhatatos maradt, ezért meg kellett halnia, de megőrizte. Ezzel járta végig a há-zat, hogy elűzze a boszorkányokat a Szentháromság nevében. A né-prajztudomány szerint még az 1930-as években is „kifüstölték” a szobákat ezen a napon. Hajdan Budaörsön az

esti harangszóig haza kellett mennie mindenkinek ,mert Luca járkal az utcán , és jaj annak , akit kint talál! A hiedelem szerint ilyenkor – a leg-hosszabb éjszakán – a halottak hazatérnek a családba. Illendően kell fogadni őket!

Ádám - Éva (December 24.) a szenteste. Messiás érkezésének bőjtje. A család, a szeretet, a békesség ünnepe. Budaörsön gazdag a hagyományvilága. A bőjti étel, a mák, a dió, az alma, a fokhagyma, a méz mind-mind kultikus jelentésű. A karácsonyi asztalon a mákos és túrós sütemény található: a „Luketschn” édesség. A karácsonyfa-állítás német nyelvterületről terjedt el hazánkban a 19. században. A termőág a megújuló természet jelképe, amelyet falun és városban a díszes fenyőfa váltott fel hívók és nem hívók körében egyaránt. Az éjféli misére a budaörsiek számára nem ajánlatos 11-kor menni, mert ekkor a halottak miséznek – tartotta a hiedelem. Az éjféli mise csodálatos légköre mindenkit varázslattal tölt el napjainkban is.

Karácsony napja (december 25.) Jézus születésének ünnepe. Húsvét és Pünkösd mellett jeles, kiemelkedő ünnepünk.

Szent János (December 27.) apostol, evangelista. Keresztelő Szent János tanítványa. (Megemlékezhetünk még ekkor Bosco Szent Jánosról, akit napjainkban Bőjte Csaba Atya jelenít meg árváival. Kapisztrán Szent János a török elleni nándorfehérvári diadal hőse: Nepomuki Szent János templomunk védőszentje, a gyónás-titok áldozata, az ékes beszéd jelképe. Aranyszájú Szent János egyháztanító szent. Gazdag példaképet kapunk

mindnyájuktól. János apostol a legtöbbit volt együtt Jézussal. A halászból lett apostol a nyomdászok, a kosárfonók, az írók védőszentje. Segít a barátság ápolásában, véd a lábbetegségtől, a jégveréstől. A borszentelés szokása is János apostol napjához fűződik. A budaörsi szőlősgazdák számára is jó termést ígért a szentelt bor. A családtagok három kortyot ittak belőle, hogy egészségesek legyenek. Közben azt mondták németül: „Heiliger Johannesegen, bleiben alle Teufel hinterwegen”. „Szent János áldása, maradj velünk, áldj meg bennünket. Minden ördög maradjon távol!” Öntöttek belőle a boroshordóba is, néha a kútba is a jó bor és a tiszta víz reményében. Ismert a „szentjános pohara”népi elnevezés is. Ezt az utolsó pohár bort egy –egy névnapon búcsúzáskor fogyasztották el az emberek.

Aprószentek (December 28.) a betlehemi gyermekgyilkosság emlékére megvesszőzték a gyerekeket, hogy egészségesek legyenek. A budaörsi vesszőzés, a korbácsolás, suprálás (Autkhindler) során kora reggel a szülők Borbála-ággal megveregették a gyerekek lábát, mondva németül: „Frisch und gesund!” (Friss légy! Egészséges légy!) Elvéve még az 1930-as években is gyakorolták ezt a szokást. Mai világunkban ezen a napon a modern kor gyermekgyilkossága, az abortusz ellen imádkozunk mi, keresztények az Alfa-szövetség tagjaival együtt.

Szent Szilveszter (December 31.) pápa ünnepe az év utolsó napja. A lencse, a mákos guba, a disznóhús mind-mind szerencsét, sok pénzt jelent, tartották a budaörsiek. A hálaadó mise után a pásztorok Budaörsön ostorral patogtattak ,megszólaltatták a kürtöket is végig a főutcán. A rezesbanda is rázendített. Napjainkban nemzeti imánk, a Himnusz éneklésével kérünk áldást népünkre, nemzetünkre: „Isten, áldd meg a magyart jó kedvvel, bőséggel. Hozz rá víg esztendőt!”

Régen nem jártak szórakozni szilveszterkor. Ez a szokás a 19. században terjedt el. Sok családban éjfélkor a gyerekek az ágyba, mintegy az újévbe ugrottak. Ekkor este megdörzsölték a jószágot, hogy egészséges maradjon. A jókívánások, a köszöntők napjaink budaörsi lakosainak ma is jólesnek:

**„ADJON ISTEN MINDEN JÓT
EZ ÚJ ESZTENDŐBEN.”**

ADVENTI GONDOLATOK

HEINZ DIETMAYER / FORDÍTOTTA. S. Á.

Advent – a várakozás időszaka, a várakozás a megérkezésre – de kinek a megérkezésére?

Egy gyermek volt, több, mint kétezer évvel ezelőtt született, egy, aki a világot megváltoztatta. Emberi világunkba mindenesetre szégyenletesen egyszerű körülmények között érkezett. Száműzve egy egyszerű istállóba, mint afféle idegen – akár tegnap is történhetett volna!

Ezen nap óta várjuk – szimbolikusan – minden évben újra az ő megérkezését, a gyermek Krisztusét, akitől öröm, remény és bizalom árad ránk!

De – szükségünk van nekünk még menderre? Ki gondol karácsony éjjelén erre az egykori betlehemi istállóban történt eseményre? Kinek fontos az még? Neked? Nekem? Nekünk?

Hisz' mindenünk megvan, sőt, beszereztünk egy télapót, egyet a határtalan lehetőségek országából, mint a lehetőségek egyikét! A télapó nem kényes, igény szerint félre lehet tenni egy egész évre. Nem más ő lényegében, mint egy jelmez. Piros köpeny, piros sapka, fehér szakáll, és kész is. És – mindenekelőtt – roppant kényelmes – nem kötelez minket semmire!

Ez volna az új formája az adventnek, vagy karácsony ünnepeének? A télapó megérkezése? Úgy tűnik, majdnem így van. Ugyan, ki beszél már a Jézuskáról? Hiszen mi, akik rendesen a kézzel fogható dolgokhoz ragaszkodunk, mi nem mindig hazugságot emlegettünk? Jézuska nincs, a szülők azok, akik az ajándékokat hozzák. És a meghonosított télapó; az nem-hazugság? De még mennyire hogy hazugság, hiszen télapó nem született Betlehemben. Egész életemben nem találtam olyan embert, aki azt mondta volna, hogy ő hazugságként élte meg, amikor azt mondták neki, hogy megjött a Jézuska és ajándékot hozott, hogy örüljünk. Talán azért van így, mert mindenki tudja, hogy ez a gyermek, akire mi karácsonykor emlékezünk, a jászolban ténylegesen létezett. Csak aztán később, ifjúkorunkban, a felnőttek életét élve gondoltuk, hogy tudjuk nélkülözni. Hiszen mindenünk megvolt. Ugyan mire kellett volna még egy Jézuska?

És mégis újra és újra hallatszik a kiáltás ezektől az emberektől: Hála Istennek, az Isten szerelmére, Ó Istenem! Mi, emberek, már csak ilyen érdekes lények vagyunk. Belül mélyen tudjuk, hogy van ott még valami, valami, ami a megragadhatón kívül helyezkedik el, valami, ami gondolkodásra készít minket, de ugyanakkor reményteljessé is tesz. Megadja nekünk a szabadságot, hogy higgyünk benne.

Béke, szabadság, remény! Remény abban, hogy megérkezik – minde nélkül ez az Advent!

BUDAÖRSI ADVENT 2011

GA

Immár hatodik alkalommal rendezi meg a Szent Tarzíciusz Egyesület – Budaörs Város Önkormányzata támogatásával – a Budaörsi Advent rendezvénysorozatot, amely döntő részben több volt, és jelenlegi budaörsi ministráns időt, energiát és fáradságot nem kímélő munkájával és szervezésében valósul meg minden év adventi és karácsonyi időszakában. A rendezvény kiemelkedő eredménye, hogy közelebb hozta egymáshoz nemcsak a budaörsi testvéregyházakat, hanem a hívő és nem hívő lakosokat is, megteremtve ezáltal az ünnepre hangolódás élményét. A szombat esti gyertyagyújtó ünnepek mellett számos – s Budaörs rádió hírverése révén még több helyre eljutó – koncert és hangverseny segítette a karácsonyra való felkészülést. A neves művészek mellett a szervezők különös hangsúlyt fektettek arra, hogy a helyi és környékbeli művészeti csoportok is teret kapjanak az adventi alkalmakon. Így nemcsak Bartl Erzsébet orgonamuzsikájában, hanem a törökbálinti Lendvai Károly Férfikórus koncertjében is gyönyörködhetnek az érdeklődők. Az ünnep egyik kiemelkedő eseményét jelentette az erdélyi Szentegyházi Gyermekfilharmonia fellépése, amely Budaörsöt a határokon túli magyarsággal kapcsolta össze egy ünnepi este erejéig. A Makám együttes december 22-i előadása hírnevet és elismerést szerez a városnak és a rendezvényt szervező közösségnek. Az adventi napok zárásaként ismét megrendezésre kerül december 23-án este 7 órakor a Templom téren – a Budaörsi Játékszín közreműködésével – az élő betlehemes játék, amellyel megelevenedik Jézus születése. A betlehemi jászol körül a gyermek Jézus, valamint szülei, József és Szűz Mária mellett a pásztorok és a három király gondosan megmunkált alakjai is helyett kapnak az újévig terjedő időszakban. A programokért és a szervezésért köszönet a Szent Tarzíciusz Egyesület a szervezésben részt vevő tagjainak és mindazoknak, akik akár munkájuk, akár részvételük révén hozzájárulnak az adventi és karácsonyi időszak szebbé és ünnepibbé tételéhez – egy egész közösség szolgálatában.

BUDAÖRSI GYERMEKEK KARÁCSONYRÓL

„Számomra a karácsony Jézus eljövételét jelenti. Úgy érzem, hogy nem készültem fel eléggé, ezért rossz.”

„A karácsony Jézus születése napja. December 24-én Betlehemben született a Megváltó. Magát megalázva az emberek közé jött.”

„Nekem a karácsony a családi együttélést jelenti. A karácsonyt nem az ajándékok teszik igazivá, hanem a család összejövetele. Úgy nem ér semmit, ha sok ajándék van, és egyedül ünnepeljük.”

„Nekem a karácsony azt jelenti, hogy együtt van a család. Örömmel, békével, együttléttel várjuk Jézus eljövételét. Szerintem az a legboldogabb nap az évben, mert mindannyian egy karácsonyfa alatt ünnepelünk.”

„A karácsony az Úr Jézus születésének ünnepe, mai örvendetes nap számunkra. Ez a nap nem az ajándékokról szól, hanem a kis Jézus születéséről. Ilyenkor éjféli misére kell menni, hogy ünnepeljünk. A katolikusoknak parancsolt ünnep, számukra a boldogságot jelenti és az Egyház számára is. Vannak olyan gyerekek, akik nem is kapnak ajándékot, de mégis örülnek, mert együtt van a család és így ünnepelnek ajándékok nélkül.”

„Erre az ünnepre jellemző az, hogy jelen van a harmónia. Ilyenkor az emberek sokkal hajlamosabbak a békére és a szeretetre.”

A KARÁCSONYI SZENTBESZÉD MŰLTJÁBÓL

(szemelvények)

KOVÁCS JÓZSEF LÁSZLÓ MAGISTER EMERITUS

Néhány sor idézetünkkel őseink, eleink életében ismert híres szónokok karácsonyi beszédeire emlékezünk az Élünk karácsonyi számában. Azoktól a hajdan élt jeles szónokoktól idézünk itt, akik beszédeikben kiválóan jelenítették meg- idézték fel a betlehemi csodát. Mindenkihez szóltak: ők voltak a szónoklás mesterei! Ezért értette meg őket minden hallgatójuk, az un. iskolázott hívők éppúgy, mint az írástudatlanok. Kiváló régi szónokoktól villantunk fel egy-egy beszédtröredéket olvasóinknak.. Mintegy 500 esztendő legjobb magyar szónokainak szavait idézzük.

Az 1504-ben elhunyt Temesvári Pelbárt pesti ferences szerzetes Pomerium = Gyümölcsöskert címen fordítható magyarra beszédeinek gyűjteménye. Pelbárt atyától a következő részletet választottam ki :

„Megszülte Mária elsőszülött fiát, rongyokba göngyölté és jászolba fektette” Kedveseim! Figyelmesen és áhítatos szívvel szemléljük, hogy bizony igaz az, amit Ágoston mond (...): Az Úr Krisztus mindenütt szépnek mutatkozik: szép a mennyben, szép a földön ; szép, mint Ige az Atyában, szép mint test és ige az anyában. Szép a Szűz méhében, ahol nem vesztette el istenségét, amikor fölveté az emberséget. Szép a csodáiban, de szép az ostorozás közben is. Szép, amikor beszél, és szép, amikor büntetik és verik, de ő nem törődik a halállal, hanem föltámasztja a halottakat. Szép a kereszt fáján, szép a sírban, és szép a mennyben.

Kedves Testvéreim! Ki ne imádná hát őt, aki által megvirradt a nap, és megfutamodtak az árnyak? Megszülött az uralkodó, hogy feloldoztassék a bűnös vakoskodó. Mert az Úr Jézus az általa felvett- emberi- test révén nagy reményt nyújtott nekünk...”(fordítás latinból) A tudós ferences szónok minden hívőnek nyújt érvényes tanítást karácsonyi beszédében .

Pázmány Péter (1570-1637) a másik jeles szónokunk. Ő volt az, aki visszavezette katolikus hitre a 17. század első harmadában a magyarságot. a Prédikációi 1636-ban megjelent hatalmas kötetében így magyarazza hallgatóinak Jézus emberi születésének a titkát:

„...Nem egyébért jött, hanem, miérettünk, a mi jónkért és üdvösségünkért. Ha Emberfia lett, azért lett, hogy mi Isten fiai legyünk. Ha kised gyermek, azért ilyen, hogy minket tökéletes férfiakká tegyen. Ha erőtlén, azért olyan, hogy a mennyei útnak járására minket vastagítson (erősítsen). Pólyába kötöztetett, hogy minket a bűnök kötelékéből feloldozzon. Tejet szopott, hogy minket mennyei eledellel tápláljon. Posztódarabocskákba takartatott, hogy minket az igazságnak menyegzős köntösébe öltöztessen. Szegénnyé lett, hogy minket gazdagítson. Nincs helye a szálláson, hogy nekünk helyünk lehessen a mennyországban. (...) Barmok jászolába helyeztetett, hogy (...) minket rútságunkból kiemeljen. Sírva született, hogy a mi könnyhullásunkat megszárazssa. Ó, keserves sírás, mely megszabadít az örök sírástól és fogcsikorgatástól!”
A tudós esztergomi érsek és jezsuita író beszéde remek ellentétpárjaival ugyancsak minden hallgatójához szólt! Szava számunkra is érvényes tanításokat ad.

Pázmány Péter rendtársa volt Káldi György (1573-1634), a teljes Szentírás magyarra fordítója. Ő is hagyott ránk egy szemléletes képekkel gazdagított karácsonyi beszédet a betlehemi istálló szegényes – de mégis gazdag – környezetéről. György barát arról elmélkedik, hogy miért öltöztette a Szent Szűz a betlehemi barlangban szegény rongyokba királyi gyermekét?

„A palotához és bölcsőhöz illendők voltak a leplek és a pólyák, melyekbe takarta Szűz Mária az ő Szent Fiát: nem vontarany paplanok, hanem szegény és együgyű, de tiszta ruhácskák. Mert a szegénységet kedvelte a Szűz Mária, de a rusnyaság(a szennyes ruha) nem illett hozzája. (...) ennek pedig ha okát kérjed, azt adom, (mondom) hogy a szolgálai ruházattal Jézus királyi méltóságát akarta befödni és eltitkolni. (...) Továbbá nekünk példát adott a testi cifrázásnak megvetésére. Annak fölötté a tanítókat arra tanította, hogy az Isten igéjét egyszerű beszéddel magyarázzák, hogy a köznép érthesse, és ne fitogtassák bölcsességüket...”

A karácsonyi prédikációkból gyűjtött szép beszédrészletek sorát zárjuk a szálláskereső ének Budaörsön is népszerű szokás néhány versszakával!

Az ének címe:

„Ne sírj Szűz Mária”

Szállást keres a szent család,
De senki sincs, ki helyet ad.
Nincsen, aki befogadja
Őt, ki égnek s földnek ura.
(...)
Legalább ti, jó emberek,
Fogadjátok a kisedet!
Házatokra szent áldás száll,
Ha betér az égi király.

Ne sírj tovább, Szűz Mária
Ne menjetek ma sehova!
Szállásunkat mi megosztjuk,
A kis Jézust befogadjuk.

A történelmi beszédrészletek felidézése segít mindnyájunkat a kis Jézus befogadásában. Ezek a részletek több száz éve élő, a Karácsonyt köszöntő gondolatok. Nekünk is úgy kell a karácsony misztériumát átélnünk, mint II. Rákóczi Ferencnek, aki így fohászzkodott:

„Oh mélységes csöndje ennek a szent éjszakának,
mily mélységes titkokat takarsz,
amelyeket benned mívelt az isteni Bölcsesség!”

Merüljünk el ebben a mélységes csendben, valamit talán megsejtünk a mélységes titkaiból!

(Adok még egy útmutatást azoknak, akik jobban el akarnak mélyülni elődeink karácsonyi beszédeiben, gondolatvilágában. A következő könyveket vehetik kézbe: Temesvári Pelbárt válogatott írásai, Bp.1982; Nagykarácsony, Kiskarácsony, összeállította Lukácsy Sándor Pécs, 1999. Pázmány Péter válogatott írásai Bp. 1957. Pázmány Péter beszédeit emellett számos újabb kiadásban is megtalálja az érdeklődő olvasó...)

Áldott ünnepeket és elmélyült olvasást kívánok minden budaörsi hívőnek.

IN MEMORIAM ANNA NŐVÉR (HAUTZINGER TERÉZ)

(*1919. 10. 12. – † 2011. 10. 10.)

SZENTVÁRY-LUKÁCS ERIKA

Bizonyára sokakban él a kép: hajlott hátú idős néni apró léptekkel igyekszik a CBA-ba már a nyitásra, hogy röviddel később megpakolt bevásárlószatyorral, a segítségajánlatokat udvariasan megköszönve és azokat kedvesen, olykor humorral visszautasítva tartson a plébánia felé.

Ki is ő? Magáról nem sokat beszélt, csak néha ejtett el egy-egy mondatot élete történéseiről. A *Törésvonalak, Apácasorsok a kommunizmusban* (Zsuzsanna Bögre – Csaba Szabó, METEM – Szent István Kiadó, Budapest, 2010, p.260–267.) című könyvben is csak dióhéjban foglalja össze a legfőbb eseményeket, azokat is szépítve. Mosonszentpéteren született, egy határ menti német ajkú településen Nyugat-Magyarországon. Beteges gyermek volt, szülei nem sok reményt fűztek az ő boldogulásához. Az iskolában sokan szerették.

Az Isteni Megváltóról nevezett nővérek tanították őket az iskolában, ahol sajtó-apostol is volt, már gyermekként minden újságot otthon előre elolvasott, mielőtt iskolatársainak kiosztotta. Több évtizeddel később Zoltán atya minden reggel odaadta neki az újságokat, fölhívta egy-egy cikkre a figyelmét és kérte, olvassa át, mert vacsora-kor meg szeretné vele beszélni a benne foglaltakat.

Elsőáldozására készülve érezte: missziós nővér szeretne lenni. Hivatásában a helyi plébános kezdettől fogva támogatta. Nehézséget jelentett számára a magyar iskola Pápán, az ott töltött évek edzették meg akaratát és Isten kegyelmébe vetett bizalmát. Németül gondolkodva, magyarul beszélve végezte el a tanítóképzőt is.

A tanítóképző után következett a rendi képzés az Irgalmas nővéreknél. Így került 1939-ben Budaörsre, az Anyaházba a reménnyel, hogy a képzés után a misszióba megy. Tanítani nem szeretett volna, mégis a budaörsi iskolába került, ahol az alsó tagozaton hétszáz-nyolcszáz gyermek volt. Egy osztályban egy tanítóra hatvan-hetven gyermek jutott. Akkoriban csak integrált oktatás volt, tehát a tanítónak kellett a fogyatékkal élőkkel is foglalkoznia, differenciáltan írni, olvasni, imádkozni, anyanyelvre tanítania. Nővéreként délutánonként családokat is kellett látogatniuk, a szegényeket segíteniük.

A kitelepítésekkel megkezdődött élete kálváriája: családját, tanítványait, ismerőseit úzték ki az országból, és a kitelepítettek helyére még aznap önkényes lakásfoglalók érkeztek. Az iskolába ekkor 36 különböző intézményből érkeztek tanulók rendőrök, miniszterek gyerekei. Itt lett számára az igazi misszió. 1946 után már alig volt német nemzetiségű gyermek az iskolában. Több mint 6000 embert telepítettek ki, mégis tele volt a falu. Az állandó ellenőrzés után az iskoláját is elérte az államosítás, a nővérek lakásával egybeépített iskolát el kellett hagyniuk, a húsz nővérnek, akik akkoriban Budaörsön szolgáltak, magánházakba kellett költözni, kötni tanulni, hogy öfenntartásukról gondoskodni tudjanak. Akik tudtak, a rokonukhoz költözhettek. Anna nővér szüleit kitelepítették, hívták őt, hogy menjen ki hozzájuk, de hivatása erősebb volt, maradt Budaörsön. Öten egy özvegyasszonynál kaptak szállást és kötőgépet, amin tanulhattak 1949-ben. Anna nővér nem igazán boldogult a kötőgéppel, a plébánián kapott feladatot: a háztartást vezette.

1952-ben a plébániáról vitte a rendőrség az Andrásy út 60-ba „kihallgatásra”, majd másnap Bényére kísérték, ahonnan naponta a monori állami gazdaság dohányföldjeire kellett elgyalogolnia 15 kilométert oda és 10-12 óra munka után este vissza.

A vád: a gyermekek iskola ellen nevelése, a rendszer elleni lázítása volt. Budaörsön nem kívánatos személynek nyilvánították.

Borzalmas év következett számára, amit a budaörsi plébános atya igyekezett enyhíteni: egy ministráns vitt

Bényére hetente kenyeret, mert kenyérgyegyet nem kapott. Szülei előtt úgy tudta titokban tartani hol-létét, hogy a ministráns vitte – hozta a budaörsi postára érkezett, és onnan elküldeni való leveleket.

Állandó rendőri felügyelet, megfigyelés alatt volt Bényéről való visszatérése után is. Amikor egy év után szabadult, nem térhetett vissza Budaörsre.

Ideiglenes letelepedési engedélyével Budapestre járt be az állami kötődébe, ahol megtanult kötni 1953-1955-ig.

Akkoriban helyezték el Budaörsről Szentgyörgyvölgyi Zoltán káplán atyát, akinek megtiltották, hogy Budaörsön tanítson. Zoltán atyával Bajótra ment. Onnan kerültek először Kisorosziba, majd a Bécsi útra, és egy diszpozíciós csere után az Örökimádás templom helyett vissza Budaörsre.

Nem sokkal halála előtt így vallott megpróbáltatásairól: „Úgy kellett mindig fölfognom, hogy a Jóisten vezet, és egy missziós területen vagyok. Mindenhol, ahova kerülünk, kezdetben úgy kezeltek, mint akik nemkívánatos elemek – ezt elég gyakran mondták a rendőrök is. Hogy tudtam ezt földolgozni magamban? Mi félig vadak között voltunk. Missziós területen voltam, ahol a jobbik oldalt kellett képviselnem, és az Egyházért dolgoznom. Mindig missziós feladataim voltak. Akkor is, amikor egy plébános mellett dolgoztam, ott is, ahol üres templomot kellett megtölteni.”

Hűséges alakja nemcsak a CBA-ból hazafelé sejlik elének, hanem reggel és este a templomba menet, a padban elmélyülten imádkozva, adorálva.

Zoltán atya mellett sokat tett a budaörsiekért. Utolsó éveiben a kolostorban értünk elmondott imái, értünk hozott áldozatai is kísérték Mennyei Atyánk elé, ahol hitünk és reményünk szerint hallhatta: „Jöjj, te hűséges és derék szolgáló, a kicsiben hű voltál, sokat bízok rád, menj be Urad örömébe.”

„KRISZTUS SZERETETÉVEL – MÁRIA HŰSÉGÉVEL!”

ID. FÖCZE KÁROLY

2011. október 29-én tartotta gyémántmiséjét Dr. Takács Nándor nyugalmazott székesfehérvári püspök atyánk. Ebből az alkalomból az a megtiszteltetés érte a Werner Alajos kórus néhány tagját, hogy részt vehetett a szentmisén és énekével szebbé s meghittebbé tehetette püspök atyánk pappá szentelésének 60. évfordulóját. A felkérés Vereb Rozáliától érkezett, aki valamikor Nándor atya kántorsága alatt szerette meg a kóruszenét és kezdte meg karnagyi tevékenységét. Elképzelése az volt, hogy Nándi atya – mi régen csak így hívtuk őt – minden egykori kórusából vegyenek részt néhányan ezen a jeles eseményen. Így állt össze erre az alkalomra a Gyöngyösről, Komáromból, Albertfalváról, Budaörsről és Fehérvárról érkezett alkalmi kórus. A budaörsi énekkart kis csapatunk, Komjárné Udvarnoky Margit, Föcze Marika, Mészáros Zoltán, Komjád János és Föcze Károly képviselte.

Ez a szentmise a 60 éves papi szolgálat hálaadása volt, melyen a püspöki kar és a papság igen nagy számban volt jelen. A köszöntők is erről a hálaadásról szóltak. Spányi Antal megyéspüspök úr végigvezette Nándor püspök életútját, felsorolta hol szolgált, milyen nehéz időszakban töltötte be hivatását. Megtudhattuk, mennyi időn keresztül nem végezhette hivatalosan papi szolgálatát, s hány hosszú évet kellett várnia, hogy visszakaphassa hivatását, amire 60 évvel ezelőtt felszentelték. E nehéz

időkben ő csak kántorkodott és az Országos Cecília Társaság vezetői közt tevékenykedett Bárdos tanár úrral és Werner atyával. Erre az időszakra nyúlik vissza a mi budaörsi kapcsolatunk is: sok közös éneklés Máriaremetén, a Bazilikában, Albertfalván és itt a mi templomunkban. A köszöntést Erdő Péter bíboros úr folytatta megható szavaival. Ezután vette kezdetét a szentmise, ahol felhangzott néhány Nándi atya által szerzett mű is, melyet mi is meghatódva énekelünk.

A prédikációt Kerényi Lajos atya gondolatai tették még szebbé és meghittebbé.

A mise végén felcsendültek a hálaadó ének ismert dallamai, majd a püspök úr gyémántmisés áldását adta a jelenlévőkre. Ezt követően valamennyi hívő, így mi is, igyekeztünk, hogy az erre az alkalomra készült szentképből mi is kaphassunk. Végül az a megtiszteltetés ért bennünket, hogy meghívottakként részt vehettünk az agapén, így lehetőségünk nyílt arra, hogy személyesen is találkozzunk a püspök úrral. Ez azonban meglehetősen nehéznek bizonyult a sok köszöntés és gratuláció mellett, ám legnagyobb örömkre – kiegészülve Varga János plébános úrral, Kiss Csaba káplán úrral, Prohászka Klára igazgatónővel és Béresné Dajka Katalin óvodavezetővel – végül sikerült néhány szót váltanunk az ünnepelttel.

Azt gondolom, s hiszem, hogy ezt mindannyiunk nevében mondhatom, Takács Nándor gyémántmiséje valamennyiünknek szép és örök emléke marad.

Hála legyen az Úrnak mindörökké.

A SZENT VINCE ÓVODA ÚJ IGAZGATÓJÁNAK BEŰTATKOZÁSA

Béresné Dajka Katalin vagyok, 1971-ben születtem Csíkszentkirályon (Székelyföldön). Tanulmányaimat a szülőfalumban kezdtem, majd a csíkszeredai Márton Áron gimnáziumban folytattam. Az óvó-tanítóképzőt a székelyudvarhelyi Benedek Elek tanítóképzőben végeztem, majd a budapesti Bárczi Gusztáv gyógypedagógiai tanárképző főiskola következett. Itt lettem logopédus és tanulásban akadályozottak tanára. Időközben házasságot kötöttünk, férjem Béres Zoltán okleveles gépészmérnök. Öt év alatt három kisgyermekünk született: Boglárka (12), Zoltán (10) Hajnalka(7). Az óvodaválasztás nem volt kérdéses, keresgélés nélkül a Szent Vince óvodát választottuk. Kilenc évig szülőként jártunk az óvodába, ahol szeretetteljes, kiegyensúlyozott, a keresztény értékeket képviselő légkör várta gyermekeinket, minket. 2007-ben egymásra talált az én vágyam és az óvoda szüksége: logopédust kerestek. Így lettem főállású logopédus. Három évig tanítottam, majd vezetőasszonyunk, Nyitrai Istvánné, MARGÓ nyugdíjba vonulása miatt, az ő biztatására, kollégáim 100%-os támogatását élvezve, megbízást kaptam az óvoda vezetésére. Időközben a Műszaki egyetem közoktatási vezető szakát elvégeztem, szakvizsgáztam. Fontosnak tartom, hogy kollégáim nyitottak, magabiztosak, tájékozottak legyenek, így továbbtanulásra ösztönzöm őket. Idén két kollégánk kezdte el a szakvizsgára történő felkészülést. Terveim között elsősorban az épület felújítása szerepel: pincefeltárás, kerítésépítés, akadálymentesítés, fűtés- energiaellátás korszerűsítése, új mosdóhelyiség kialakítása- egyszóval teljes intézmény-felújítás. Óvónői hitvallásomat a programunkban is megtalálható kis verssel foglalom össze:

„...szeresd a gyermeket, öleld szívedre őt
Ringasd el lágyan a szegény kis szenvedőt,
Lehunyt pilláinak töröld le könnyeit.
S míg te a gyermekek könnyeit törölgeted
Egy láthatatlan kéz a csillagok felett
Letörli vétkedet!”

[Móra Ferenc]

Az óvoda jelenleg 8 csoporttal 190 kisgyermekkel, 30 dolgozóval Budaörs legnagyobb óvodája. Fogyatékos csoportunk, esélyteremtő nagy csoportjaink színessé, kihívással telivé teszik mindennapjainkat. Összeszokott, kiváló csapat a miénk. A katolikus, református, evangélikus családok mellett, olyan családok is megkeresik óvodánkat, akik kevésbé vagy nem gyakorolják vallásukat, de elfogadják értékrendünket, maximálisan együttműködnek velünk.

Hogy mitől katolikus az óvoda? Isten fő törvénye szerint élünk, dolgozunk, nevelünk: Szeresd Uradat, Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, minden erődből. Szeresd felebarátodat úgy, mint önmagadat!

Karácsonyi üzenetként, egyik kedvenc íróm, Wass Albert két idézetét küldöm a lap olvasóinak, a budaörsi pedagógus kollégáknak, az egyházközség képviselőtestületének és ezúton kívánok mindenkinek Áldott, szép Karácsonyt!

„minden ember szépségtenger, s mint a tenger csillagszemmel, telve vagytok szeretettel”

„Karácsony készül, emberek!
Szépek és tiszták legyetek!
Súroljátok föl lelketek,
csillogtassátok kedvetek,
legyetek újra gyermekek
hogy emberek lehessetek!”

[Wass Albert]

BENCÉS KÖZÉPISKOLA INDUL BUDAÖRSÖN

„A Budaörs Város Önkormányzatától kerestek meg bennünket azzal a szándékkal, hogy indítsunk egy egyházi középiskolát a templom és a Mindszenty iskola mellett, az Esze Tamás utca 3. szám alatt. Így egy olyan intézmény tárta ki kapuit, ahol a diákokat a hagyomány, piacépes szaktudás és kiemelt nyelvoktatás várja. Terveink szerint 2012 szeptemberétől a Szent Benedek Gimnázium és Szakképző Iskola két kilencedikes osztállyal bővíti budaörsi tagintézményét” - mondta Hardi Titusz OSB az iskola főigazgatója.

Az ideit a készülő évének szánják, így két szakképző osztállyal indult el a 2011/12-es tanév. Jelenleg felnőttek járnak esti képzésben heti három alkalommal, *pénzügyi számviteli ügyintéző* és *idegen nyelvi titkár* szakokon, amelyek érettségire épülő képzések és OKJ-s végzettséget adnak. Ezen képzések mellett a *számítógép-szerelő, -karbantartó* szakot is meghirdetik a most induló keresztfélévben. E három szakra 2012. január közepéig lehet jelentkezni. A jövőre induló szakközépiskolai képzésüket nappali rendszerben 14-18 éves diákok számra hirdetik meg. A jelentkezőktől nem várnak vallásbeli ismereteket, csupán azt, hogy meg legyen a jóindulat a részükről az iskola szellemiségének elfogadására. Céljuk, hogy aki bejön hozzájuk, kapjon többet emberségben, tudásban, hitben. Alapelvük „minden gyermek érték és kincs.”

„Jézus örömhírét szeretnénk átadni nekik, hogy felrögzögtassuk előttük hitünk gazdagságát, és felnőttek lévén ők döntenek el, hogy mit kezdenek ezzel. Terveink szerint *informatika; ügyvitel; kereskedelmi, marketing, üzleti adminisztráció* szakmacsoportos alapozó oktatást indítunk jövő szeptemberben. Négy év után a diákok érettségit szerezhethetnek, a legjobbak akár tovább is tanulhatnak majd szakterületükön. A többség 13. évfolyamon szerez szakképesítést, amellyel reményeink szerint sikeresen elhelyezkedhet a munka világában. Olyan fiataloknak szánjuk ezt, akik egyébként elkallódnának, ehelyett piacképes szakmával hagyják el az iskola falait. Tudjuk, hogy sok nehézség vár ránk, de bízunk az Úristen segítségében.” – fejezi be Titusz atya terveinek ismertetését.

„A tantestület összeállításánál olyan kollégákat várunk, akik emberileg, keresztény szempontból képesek helytállni, hiszen itt a hitet is át kell adniuk tanítványainknak.

Ne felejtsük el, a pannonhalmi bencések Budaörsre ezer éves tanítási kultúrát hoznak, amely biztos alapot szolgáltat gyermekeink fejlődéséhez, boldogulásához. Reméljük, hogy Egyházunk gyarapodásához, tovább erősödéséhez a most indult bencés szakközépiskola is hozzá fog járulni. Ehhez arra van szükség, hogy minél több budaörsi gyermek tegye le nálunk az érettségit, szeressen szakmát és tanuljon tovább a Szent Benedekből.” – nyilatkozta Czuczor Gergely az új bencés középiskola igazgatója, egyházunk gyarapodásához.

MINISTRÁNS AVATÁS 2011

FŐCZE KÁROLY, MINISTRÁNSVEZETŐ

A budaörsi ministráns tradíciókhoz híven az idei évben is (2011) az egyházi év utolsó vasárnapján, Krisztus király ünnepén a 9 órás szentmise keretein belül került sor leendő kis ministránsaink ünnepélyes felavatására. Ministráns csapatunk tagjai nem csupán a közösséghez tartozás élményével gazdagodnak, hanem az oltárszolgálat kapcsán Krisztushoz való kötődésük is megerősödik, amely a későbbiekben akár a papi hivatás útjára tereli őket. A beöltözési ceremóniát egy felkészítő kurzus előzte meg, melyet mindannyian sikeresen abszolváltak. Ennek fényében tehát ebben az esztendőben 7 fiú ölthette először magára – nem kis izgalommal várva – a ministráns ruhát.

ÍME AZ ÚJONNAN FELAVATOTT

MINISTRÁNSAINK NÉVSORA: BAUMGARTNER

TAMÁS, HECKMANN IMRE, HECKMANN

KÁROLY, KONCZ KOPPÁNY, MOLNÁR

DOMINIK, OLÁH GERGEY, TÓTH BÁLINT

Kiemelném még ministráns társunk Visnyei László nevére szóló, plébános atya által megszentelt Pax keresztjének az átadását is. Ezzel a keresztény ember számára kedves jelképpel azon barátainkat díjazzuk, akik már elmúltak 20 évesek és még aktívan teljesítik oltár körüli szolgálatukat. A Pax kereszt átadása mindig különösen nagy öröm és egyben megnyugvás is számomra, mert tudom, hogy az utánunk lévő generáció jó néhány tagja is felelősségteljesen gondolja a szentmisében való segédkezést valamint fiatalabb társaink gardírozását.

Szelezcky Csaba után László a második fiú ministráns közösségünkben, aki a papi hivatást választotta küldetésül. Imádkozzunk érte is, hogy az Ige hirdetéséhez méltó lelkipásztor lehessen.

Minden ministránsnak odaadó, szép szolgálatot kívánok az adventi és a karácsonyi időszakra egyaránt!

KETTŐS SZÜLETÉSNAPOT ÜNNEPELT A KATOLIKUS KARITÁSZ

NOVÁK GYÖRGY

A 2011. évben a Katolikus Karitás� kettős jubileumot ünnepeelt. A rendezvénysorozatnak az első állomása a Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsának épületében, október 14-én szervezett konferencia volt. „Segítő kezünk és igehirdető szavunk együtt érje el a rászorulókat” - mondta Erdő Péter bíboros ezen a konferencián, és kiemelte, hogy a keresztény szeretet nem lehet más, mint cselekvő, segítő szeretet. Ennek szervezett megjelenése a Katolikus Karitás�. A következő rendezvény Szent Erzsébet halálának napjához november 17-hez köthető. E napon, Sárospatakon a Szent Királylány szülővárosában tartotta a katolikus egyház szeretetszolgálatát – a Magyar Karitás� zárándoklatát. A székesfehérvári egyházmegye karitás� önkéntesei zárándokoltak Szent Erzsébet városába a karitás� püspökelnökének Spányi Antal székesfehérvári megyéspüspöknek a vezetésével. Egyházmegyénk karitás� munkatársai és önkéntesei mellett, más egyházmegyék területeiről is érkeztek zárándokok. A híveket Kecskés Attila, Sárospatak plébánosa köszöntötte, majd ismertette a templom történetét.

A déli szentmise kezdetéig előadások hangzottak el. Dr. Szabó Irén, az Árpád-házi Szent Erzsébet Történelmi Társaság elnöke Szent Erzsébet életéről, Écsy Gábor, a Katolikus Karitás� igazgatója, a Katolikus Karitás� országos tevékenysége, és együttműködés a Székesfehérvári Egyházmegyei Karitással címmel tartottak előadásokat, míg a Szent Erzsébet Nővérei Rend tagjai bemutatták rendjük tevékenységét. A szentmisét S.E.R. Spányi Antal, a Katolikus Karitás� Püspök Elnöke celebrálta, majd a megszentelt Szent Erzsébet cipők kiosztása után a Szeplőtelen Fogantatás plébánia vendégül látta a zárándokokat egy szívélyes agapéra, mely után a helybeliek vezetésével megtekintettük a Szent Erzsébet emlékházat, és a várat.

A rendezvénysorozat harmadik állomásának helyszíne a Szent István Bazilika, ahol közel 1200 ünneplő vett részt a Katolikus Karitás� nagyszabású, egész napos, ünnepi találkozásán.

Az összegyűltek előadásokat hallgattak meg; Horváth Zoltán a Karitás� lelkiségéről, Bánóczky Előd atya Szent Erzsébet életéről szölt meggyöző erővel. A találkozó befejezéséként Erdő Péter bíboros hálaadó szentmisét mutatott be. A szertartáson részt vett a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia tagjai közül Bábel Balázs, Balás Béla, Katona István, Cserháti Ferenc, Palánki Ferenc, és Spányi Antal, a Katolikus Karitás� püspök elnöke, aki szentbeszédében szölt a cselekvő szeretetről. Az eseménysorozat záró momentumaként, a Duna Palotában adták át az ideit, a Magyar Püspöki Konferencia által alapított Szent Erzsébet rózsája díjat, melyet idén Jáki Zoltánné, kaposvári egyházmegyei karitászigazgató kapott meg.

SZÁSZFÖLDÖN, ERDÉLY SZÍVÉBEN

NOVÁK GYÖRGY

Erdély történetében volt egy olyan népcsoport, amely kis lélekszáma ellenére rendkívül jelentős szerepet játszott és máig ható érvénnyel rányomta bélyegét a térségre. A szászokról van szó, akik a XII-XIII. században telepedtek le Erdélyben. Az 1148-ból származó adat II. Géza idejére esik. E korban Erdély déli határvonalat a Bizánci Birodalom fenyegette. A király azzal a szándékkal telepítette be a Német-Római Birodalom területéről érkező „vendégeket”, hogy az országnak katonai védelmet is nyújtsanak. A bevándorlási folyamat a későbbiekben is folytatódott. 1211-ben II. András király a német lovagrendnek adományozta a Barcaság területét, akik földjüket hamarosan német telepésekkel népesítették be.

Döntő jelentőségű a szászok politikai és jogi egységgé válásában az 1224. évi II. András által adományozott kiváltságlevél, az Andreamum volt, amelyet a szász történetírás arany szabadságlevélnek nevez.

„...Erdélyország, édes földünk
drága jó szülőhazánk!
Áldott légy örök szépségedért,
s tájaidnak minden gyermekét
egyetértés fogja át!”

Igy énekeltek egykor a szászok a hazaszeretetről.

Ilyen előzmények ismeretében döntöttünk még ez év elején, hogy idén nyáron az Erdélyi szász városokat látogatjuk meg. A Székelyfölddel szomszédos Szászföld, utunk célpontja, ahol már csak elvétve találunk szászokat. Hétszáz év után a szocialista Románia a székelyekkel együtt a szászokat is megnyomorította. Nagy részük az utóbbi negyven évben elhagyta szülőföldjét. A szászok a 20. század rabszolga-kereskedőinek, pontosabban a román diktatúra lélekkufár politikájának lettek áldozatai, akikért a fejlett Németország fejkvótát fizetett. A szász nép mind a szabadság, mind az emberséges világ reményében távozott szülőföldjéről, hátrahagyva csodálatos erőtemplomait és házait. A székelyek és szászok Erdély keleti, dél-keleti szélén hasonló viszontagságokat éltek meg az évszázadok folyamán, sok esetben viszont másként küzdötték le a megpróbáltatásokat.

Első állomásunk Nagyvárad, ahol az impozáns székesegyház és parkját látogatjuk meg, majd megadatik az a csodálatos élmény, hogy Tempfli József nyugalmazott püspök atyával tudunk igen hosszasan elbeszélgetni, aki az elváláskor latin szövegű áldást ad a 24 fős kis csapatra.. Kolozsvár a magyar történelem és művészettörténet emlékei miatt kihagyhatatlan állomása egy erdélyi utazásnak. A várost a szászok virágoztatták fel a középkorban. Sajnos a szász emlékekből csak kevés maradt fenn. Hamarosan feltűnik a messzi távolban a Tordai-hasadék, ahol Szent László lovagkirály igen csak jó nagyot suhintatott a bárdjával, mert bizony nagyon kettéhasadt ez a hegy. Az esti órákban érkezünk meg Medgyesre, ahol szeretettel és meleg vacsorával fogadnak és várnak bennünket. Nagy élmény volt számunkra a Kolping házban lakó Harai atyát esténként hallgatni viszontagságos életéről, börtönveiről. Hálát adunk Istennek, hogy találkozhattunk vele és megcsodálhattuk ma is meglévő belső erejét, elszánt hitét, megbocsátó lelkületét.

Másnap reggel irány a Fogarasi-havasok, amely a kárpáti hegységív leghosszabb alpesi jellegű vonulata, Útközben elhaladunk Bólya község mellett, ahol a híres matematikus, Bólyai Farkas született. 1975-ben épült meg az a Transzfogarasi út (Ceausescu nagyravágyó elképzelései szerint), amely a Balea-tó mellett, 2040 m magasságban fűrt alagúton keresztül köti össze a Fogarasi-havasok vonulatának két oldalát. A Transzfogarasi út kezdetétől kb. 30 km-re helyezkedik el Nagyszeben. Előtte azonban a

várostól pár kilométerre fekvő Nagyszeben helység erőtemplomát néztük meg. Innen származik Heltai Gáspár protestáns prédikátor, író, nyomdász, bibliafordító. Nagyszebenbe a XII. században, II. Géza telepítette be a szászokat, hogy védjék a Vöröstorony-szorost. A város 1876-ig a szász önkormányzat megszűnéséig a „Királyföld” (Königsboden) központja volt. Fialat idegenvezetőnk igen részletesen bemutatta a legfontosabb látnivalókat, kiemelve, hogy a 2007-ben elnyert Európa Kulturális fővárosa cím, nagyon sokat lendített a város életének minden területén.

A harmadik nap első célpontja, Berethalom, község, ahova a XII-XIII. században telepítettek szászokat. Itt az evangélikus templomot tekintettük meg. Segesvár, a Nagyküküllő fölé emelkedik szenzációs várával, 10 órtnyos várfalával, soknemzetiségű, békében élő lakóival. Brassó, a harmadik nap

az erdélyi szászok legnagyobb és legjelentősebb városa volt. Idegenvezetőnknek köszönhetően megismerkedünk a belváros nevezetességeivel, azonban a Nagycenk-re már nem tudunk felmenni, itt volt ugyanis felállítva (ma csak a talapzata van meg) a hét ezredéves emlékmű közül az egyik. Útban Medgyes felé megkoszorúzzuk Fehéregyházán a Petőfi emlékművet. Elutazásunk reggelén egy rövid körsétát teszünk Medgyesén, amely a Szászföld egyik legjelentősebb és legérdekesebb városa. Vajdahunyadon a Hunyadiak híres lovagvárát látogatjuk meg, mely a leginkább épen maradt magyar gótikus várkastély. A várat Zsigmond király katonai érdemeiért adományozta Hunyadi János apjának, Vajknak. Utunk Déva érintésével Temesvárra vezetett. A középkori Bán-ságot több vármegye alkotta. Temes 1177-ben lett először vármegyeközpontként elismerve. Székhelye, Temesvár e név alatt először 1212-ben jelent meg hivatalos okiratban. A központban tett rövid séta után elindulunk Arad felé, ahol a hányatott sorsú, a Tűzoltó téren, a Román-Magyar Megbékélés Parkjában felállított Szabadság szobornál rójuk le koszorúzással tiszteletünket. A majdnem 2300 km hosszú utunk utolsó, Partium-i állomáshelye, Pécska, Klebelsberg Kuno, volt kultuszminister születési helye, ahol a templomkertben elhelyezett mellszobránál koszorúzunk, azonban az eredeti tervünkhöz képest sajnos

nem tudunk a Te Deumon részt venni, a busz műszaki problémái miatt. A Budaörsi Kolping Család Egyesület által szervezett korábbi erdélyi, kárpátaljai, felvidéki, délvidéki és burgenlandi ill. az idei „barangolásaink” a mindennapi valóság azon részeire szeretné felhívni a figyelmet, amelyek révén a múltból és jelenből, régiből és újból, az újra meglett hagyományok gyökereiből, a mai élő közösségek „növekedhetnek testben és lélekben”.

JUBILEUMI EGYHÁZKÖZSÉGI TÁBOR (2010) 3. RÉSZ

LÉVAY ERNŐ

Régi elképzelésem volt, hogy a Zala legfelsőbb folyását, beleértve a forrásvidéket is, felfedezzük, bejárjuk, ezt szántam az utolsó nagy túrának a táborban. Pénteken a szokásos reggeli rítus után kilenc órakor indult a zárótúra, melyet nevezetes előzményei alapján haláltúrának is becéztek egyesek. (A rekord 1992-ben született meg a Börzsönyben, ahol 41 kilométert jártak be a résztvevők, összesen tizenöten. Ezt a távot azóta sem tudtuk felülmúlni.)

A településen a patak közelében meneteltünk, a nyugati részen rátértünk a folyás melletti gyalogösvényre. Szalafőig erdőben kanyarog a Zala, egyre keskenyebben, de a hidunk alatt legalább volt némi vízhozam, az esőnek köszönhetően. Szalafőnél megkáváztunk az Őrszem fogadóban, és jeleztük a személyzetnek, hogy a nap folyamán valamikor még visszatérünk. A Felsőszer előtt már nem vezetett gyalogösvény a patakparton, így az erdei úton mentünk jó két kilométert, ahol ténylegesen kereszteltük a medret, amely már üres volt. A 30 tonna teherbírású hídnál – fontos tereptárgy – egyesül a Zala két ága, mindegyik saját vízgyűjtő területtel. Először az új-erdei ágba tértünk be, és jó egy kilométernyi kanyargós medergyaloglás után elértük a forráshelyet. A forráshely és a tőle nyolcszáz métere lévő farkasfai patak völgy között van a helyi vízválasztó, amely a Rába és a Balaton vízgyűjtő területét választja el egymástól. Kerek, csésze alakú, leszakadt falú gödrök sokasága, azokat összekötő kis csatornák nedves altalajjal tanúskodtak a nevezetes dunántúli folyócska „születéséről”. Kicsit megpihentünk a gödrök partján, és David Livingstone-ról a nagy afrikai felfedezőről beszélgettünk, aki élete utolsó évtizedében megszállottan kereste a Nílus forrását, majdnem el is jutott oda, de nem tudott rájönni, hogy minden folyók anyja a Viktória tóból indul, legalább is a főág. Ámde mennünk kellett tovább, a nyúzóvölgyi ágat és eredetét felderíteni. Az erdőgazdasági út és a Zala délnyugati ága egy darabig egymás mellett halad. Bár a legújabb turistatérkép és a régi katonai térképlap, amelynek címe úgy kezdődik hogy „Magyar Néphadsereg Vezérkara” azonosan vallanak a délnyugati forrásról, mégis egy idő után térbeli zavar keletkezett. Az utak makacsul másfelé ve-

zetek mint a térképen, a domborzat is egészen más karakterű. Híd van, csemetés kert nincs, vagy már nincs, és a közelben lévő egykori határőrlaktanya sem szerepel egyik térképen sem. Nagyon közel van a szlovén határ. Azt gyanítom, még a múltban szándékosan elrajzolták a térképet, a jó öreg láncos kutya (Tito marsall) időszakban, és a turistatérkép rajzoló ezt a sarkát a határvidéknek nem járták be, átvették a régi adatokat. De a híd mégis nyomra vezetett. Majdnem száraz árok vezetett át alatta, amely egy kissé magasabban fekvő rét szélén ugyanolyan formájú gödrökben veszett el, mint a másik ágnál. Megtaláltuk a délnyugati forrást. Legbelül azonban nem voltam biztos a dolgomban. Legközelebb szigorúan követjük a medret, légifotót szerzünk és bevetjük a GPS-t...

A régi felhagyott határőrlaktanya alapos felderítése koronázta meg a felfedező túrát. A beton magasles toronyba csak egyesével engedtem felmászni a vállalkozókat, a kissé rozoga műszaki állapot miatt. Az erdő több oldalról túlnőtte a tornyot, de egy-két irányban keskeny kilátósáv nyílt a lombok között. Betájoltuk Szlovéniát, addig néztünk Ausztria felé míg nem véltünk látni magas hegycsúcsokat a délutáni párában, délkelet felé pedig a hazai falvakat azonosítottuk.

A régi itt-ott dűledező épületcsoport még romjaiban is rendszerről, tanúskodott A konyha és étkező, az egykori legénységi szállás, a híradószoba, az istálló, az álcázott lőszerraktár, a magasles, a parancsnoki épület célszerűen a terephez igazodott, szerves egységet képezett. A váltás éve

után az épületcsoport lakatlanná vált, pusztulásnak indult. Pedig minden megvolt a működéshez. Murvás le-döngölt erdei út, földalatti villamos tápkábel vezeték, kút szivattyúval, még egy kis gazdasági épület – tyúkol vagy disznóól lehetett- körvonalait is megtaláltuk. Lehetett volna belőle erdész- vagy vadászházat, turistaházat, nota bene öregek otthonát csinálni, de sem erő, sem szándék, sem akarat nem volt ilyesmihez a kilencvenes években. Nagyon sok mindent hagytunk elpusztulni azokban az években...

A korai alkony vetett véget a mediterrán tájának. Hazafelé, kelet felé indul-tunk, és egy jó negyedóra múlva a térkép ismét „megjavult”, azonosít-tani tudtuk helyzetünket. Vidáman meneteltünk Pityerszerig, a híres őrségi skanzenig. Már csukták volna a (mű)kocsmát, de becsődültünk, és rendeltünk. Mint rendes iskolás gyerekek ültünk az udvaron a lócákon, és közben vettük az adást, hogy érkeztek új résztvevők a tábori búcsúba, akik meg akarják nézni Szalafőt. Abban állapotunk meg, hogy az Őrszem nevű fogadóban ahol dél-előtt megígértük a visszatérést, ott találkozunk. Így is lett, kis konvoj jött elénk, és a találkozás meg a si-keres túra örömeire elidőztünk kissé. Primitív mérőeszközzel lemértem a megtett távot, 26 kilométer hosszú volt a zárótúra, amelyet végig 30 fok felett meneteltünk végig. A részle-tekot otthon a tábortűz mellett tárgyaltuk ki.

Elérkezett a tábor utolsó teljes napja, szombat. Ezen a hétvégén tartották Nagyrákoson a már hagyományos völgyhídi vásárt. A völgyhíd Közép-

Európa leghosszabb vasúti völgyhídja, 1400 m hosszú, különleges technológiával épült vasbeton szerkezet, és méltán dicséri a magyar mérnökök teljesítményét. Je-lentőségét az sem csökkenti, hogy a rossznyelvek szerint azért épült meg, hogy a Zala két partján a békák zavar-talanul közlekedhessenek. (Cikken kívül jegyzem meg, hogy a Zalalövő-Országhatár 19 km hosszú 160 km/óra tervezési sebességű vasúti pálya 27 milliárd forintba ke-rült a kilencvenes évek második felében, és nincs az az adriai kikötő - a vonal végpontja Koperben van - amely-nek Magyarországra irányuló forgalma elérhető időn be-lül megtérítené ezt az építési költséget.) De félre a rossz-májúsággal, a vonal jelentős teherforgalmat bonyolít le, és most folynak a villamosítási munkálatok. A völgyhídi vásárt Eszter nagyrákosi polgármester asszony alapította a vonalszakasz üzembe helyezése után. Ide vonultunk le, megállapodtunk a kora délutáni találkozóban, és min-denki kimenőt kapott.

Kézművesek, műbetyárok, lacikonyhák, játék és illatszer-árusok, sőt jövőmondó, és a vasúti megállóban nagy-léptékű működő vasúti modellkiállítás voltak a fő attrak-ciók. Ne hagyjam ki a ruhaárusokat, az üvegtechnikust és a kovácsot. A kovács, aki Sitke községből jött, még a régi iskola neveltje. Sárváron, a Rába gépgyár tanműhelyében tanulta ki a vasas szakmát, és mint kovács, a foglakozást iparművészeti szintre emelte. Egyik gyerekünk nagy szö-get kovácsolt a mester útmutatása lapján. Vettünk néhány kovácsoltvas gyertyatartót, használati cikket, és az idős-dő mestert a szívünkbe zártuk. A betyárok viszont nem tagadták meg fogalakozásukat, midőn szolgáltatásaikért fizetésre került sor...

A vásárban találkoztunk és köszöntöttük Eszter polgár-mester asszonyt, majd a gyülekező előtt nagyobb lét-számban az idősebbje sörözött. Itt fedeztük fel, hogy a vásár egyetlen szabadtéri csapoltsör kimérője kissé tágan értelmezi a korsó fogalmát, hol négydecis, ritkábban fél-literes pohárban adják ki a hűsítő nedűt. Jogi vita kereked-tett, melybe egyre többen kapcsolódtak be. A kimérők jobbnak látták engedni, és onnantól mindenki félliteres-ben kapta a korsót.

Kettőkor a nyomóskútnál összeverődött a csapat, a me-zőn át hazafelé indultunk. A hivatalos útvonal végig nap-sütötte kocsúton haladt volna, ezért az erdőn keresztül rövidítettünk. Legalább is így gondoltuk. A vadcsapás

hamar elenyészett, az árkon-bokron útvonal egy kissé hosszabb lett, de ezen már nem akadtunk fenn. Annál inkább a csipkebokron...

Kitűnő volt az utolsó ebéd. Délután összeraktuk azokat a sátrakat, holmikát, amelyek már nem kellettek, hogy a vasárnapi pakolás gyorsan lefusson. A nagyok kaptak egy kis őriszentpéteri kimenőt, a többiekkel az esti tábortűzet készítettük elő, amit alkonyatkor meg is gyújtottunk. Szalonnasütés, beszélgetés, némi szolid ének (Cili, Ági és Klári kimaradása óta dalárdánk nem tudott igazán magára találni) alkották a programot. A nagyok is megjöttek. Ilyenkor egy kissé mindig emelkedett a hangulat. Véget ért egy tábor, befejeződött egy időszak, mert egy régi táborozó az időszámítást a nyári táborhoz köti. Nézetem a tüzet, elgondolkodtam kissé, aztán a tűz mellől felhangzott a hagyományos kérdés: Hová megyünk jövőre? Az utolsó éjszakán nagyon erős vihar kerekedett hoszszantartó esővel. Nem sokat aludtunk, lényeges átcsoportosításokat hajtottunk végre, hogy mindenki viszonylag szárazon töltsen az éjszakát. Reggelre az ér jelentősen megduzzadt, és a parkolóba kivezető út víz alá került. A pakolásnál többen kerültek, néhányan azonban nem ijedtünk meg a combig érő víztől és vállon vittük a holmikát az utánfutókhoz, autókhoz. Hamar végeztünk. Már csak a zászlórúd maradt az egész táborból, a nemzeti zászló magasan lobogott. A Boldogasszony anyánk éneklése mellett vontuk le. Utolsó epizódként villásreggelire voltunk hivatalosak a Bognár étterembe. Bérmalesztfiam indult elsőnek a parkolóból öreg, de kitűnő állapotban lévő Zsigulijával. Szemben azonban egy agresszív autós lezorította a keskeny erdei úton, és ki kellett emelnünk az autóját az árokból. Semmi baja nem lett. A vendéglőben ünnepélyes hangulatban fogyasztottuk a villásreggelit, és maradék pénzünket üdítőbe, frissítőbe, sörbe fektettük. A fogadó udvarán a táborozók zöme belefért az autókba, csak kis létszámú csapat maradt vonatra. Kiballagtunk az állomásra, felszálltunk a nemzetközi vonatra és Kelenföldig jól kialudtunk magunkat. A gondolataink azonban sokáig ott időztek még az erdei réten, az őrségi dombok között...

ÉS OTT VOLTUNK - ÉS OTT VÁRT MINKET ISTEEN - TERÍTETT ASZTALÁVAL

(Beszámoló a Zakariás-lelkigyakorlatról)

KÖVÁRI LÁSZLÓ

Megvan-e még?

Testvér! Megvan-e még

az első szeretet

lánggal égő tüze?

A bünbocsánat nagy

és tiszta öröme?

Isten ajándéka,

a hit nagy ereje?

A feltámadott Krisztus

áldott békessége?

Testvér! Megvan-e még

a világosság, mit

Ő gyújtott szívvedben?

Neved beírva az

Életnek Könyvében?

A Bárány vérében

mosott fehér ruhád?

Reménységed, hogy majd

megkapod koronád?

Testvér! Megvan-e még?

Groska József verse

A hetvenkét esztendőes római katólikus pap, Zakariás atya immár negyedik alkalommal járt hazánkban, s mint elmondta, ez idő alatt több ezer emberrel kötött ismeretséget. Ennek köszönhető, hogy - mint most is - újra meg újra meghívják, tartson lelki napot a híveknek. Egyébként Indiában, a kontinens déli csücskében elhelyezkedő Kerala államban él és szolgál. Itt ma már a lakosság túl-

nyomó hányada keresztény, harmincöt százaléka katolikus, a többiek pedig muzulmánok vagy hinduk. Zakariás atya egy missziós papi közösség tagja, amit azért hoztak létre, hogy a világ minden részét felkeresve hirdessék az evangéliumot. Valamikor tavasszal említette nagy lelkesen Borlay Bandi Zakariás atya nevét. Én addig nem emlékszem, hogy hallottam volna róla. Mivel ezután sem volt szinte semmi ismeretem, nagyon nem vártam semmit, s nem is mozgolódtam, elősegítendő a lelkigyakorlat létrejöttét.

Szeptemberben gyorsultak fel a dolgok, mikor jobb híján én kaptam meg a frissen létrehozott levélcím kezelését, amire jöhettek a jelentkezések. Nem gondoltam volna, hogy ez ennyi időt igényel. Mert volt, hogy szinte csőtől jöttek a jelentkezések, és az sem volt ismert, mennyi is az iskola befogadóképessége. Később 160 főben egyeztünk meg. Ekkor már volt mihez tartani magunkat. Megegyezés is volt arról, hogy a szokásos "jelentkezem, de mégsem jövök el" arány úgy huszonöt százalékos szokott lelkigyakorlatoknál lenni, ezért kétszáz főig tudjuk fogadni a jelentkezéseket, akkor még beférünk.

Az előkészületet szokás szerint kilenceddel tettük közösségibbé, mivel felkértük a jelentkezőket, hogy a naponta küldött rövid imákat imádkozzák el ők is. Hogy ennek is be lehet-e tudni azt, hogy erőteljesen lehetett érezni a Szentlélek jelenlétét, nem tudom.

Az biztos, hogy jöttek a szélrózsa minden irányából, olyanok is, nem kevesen, akiknek szállást kellett szervezni. A határszámot úgy egy héttel a lelkigyakorlat előtt elértük, annak ellenére, hogy egy olyan ismertetőt is küldtünk, amiben az ingyenesség ellenére megkértünk mindenkit, hogy a költségekhez járuljon majd hozzá. Mikor a termet megkaptuk, és berendeztük, kétszáznegyven résztvevő tudtunk elhelyezni úgy, hogy még volt lehetőség bővíteni. A jelentkezettek pedig mind eljöttek. Volt sok olyan résztvevő, aki szinte még meg sem érkezett, s máris segített, hogy minél hamarabb be tudjuk rendezni a termet. Estére minden hely betelt. Másnap is alig tizenketten nem jöttek el.

Zakariás atya, a hetvenkét esztendőes római katolikus pap immár negyedik alkalommal járt hazánkban. Hírére messziről is jöttek. Budaörsről csak két személy jött rajtunk kívül, ami igencsak meglepett mindenkit, hiszen itt szórólapot is kapott sok ember. Ez azért is meglepő volt, hiszen még Németország túlsó feléről is jött egy család,

több gyermekkel, vagy épp a Vajdaságból is úgy tízen, s innen alig.

Minden ügyetlenségünk ellenére az Úr működött. Köszönet a Szentléleknek az előkészítő munkájáért, nagy fantáziájáért: hogyan keltsen vágyat a találkozóra a szervezőknek, előadóknak, hallgatóságának. Hogyan bízott meg angyalokat, hogy egyenként odavezessen, néha fülénél fogva, sütőlapátjára téve odalapátolva egyeseket – sokunkat, – hogy ott lehessünk. Beleértve olyanokat, akiknek az odajutáshoz szükséges minden emberi szervezése sikertelen volt, - de mégis, miután elindultak a bizonytalanba - ez volt a „hitben megtenni az első lépést” - Isten percekben belül angyalokat küldött segítségre, akik teljes idegenként megszólították, feltették a csomagjukat a buszra, - majd mások háztól házig szállították mindkét napon, hogy ők is ott lehessenek az Ünnepen, - a sok vidám, és a sok fáradt, ütött kopott, viharvert, jóra vágyó, Istenre váró testvérrel együtt. És ott voltunk – és ott várt minket Isten – terített asztalával. És akik nem tudtak eljutni, de akiket valaki is szívében elhozott, arra is kiáradt a kegyelem, és gyógyult, még testi bajából is. S nem csak fizikai, hanem lelki gyógyulások is voltak. Kiengesztelődés évtizedek után, teljes megbékéléssel, és túlárado szeretettel, Isten iránti hálával és sok boldogsággal.

Sokak jöttek messziről, s tapasztalták meg a Sátán indulást akadályozó tevékenységét.

De mi is felvonultattuk a nagyágyúkat, és már kilenceddel készültünk. S hogy rátegyük a koronát erre, egész délután, és másnap délelőtt is volt

szentségimádás. Mint mindig, első este szentmise is volt a templomban, ahol minden sor betelt. Ott pedig több száz torokból szólt az ének. Józsi atyánál, István atyánál, Carlos vagy Mihály atyánál is lehetett gyónni, és ahogy vidékről visszaért, még plébános atya is átjött. Szinte nem volt senki, aki ne gyónt volna.

“Gondoltam, hogy nagy dolgoknak kell majd történni. Valóban azok is történtek. Zakariás atya tanítása már akkor is nagy hatással volt rám, amikor hallgattam, de diktafonra felvéve és aztán írott formában még inkább el lehet mélyülni benne. Alapigazságok, melyek mellett elmegyünk naponta és mindig azt várjuk, mikor történik valami látványos csoda! Jakob atya tanítása rádöbentett arra, hogy milyen könnyű egy kereszténynek is eltévelyedni. A homeopátiás szerekre gondolok, amiket azonnal kidobtam. ... Köszönöm, hogy megszerveztétek, nagyon örülök, hogy ott lehettem, azóta törekszem még inkább az evangélium szerint élni.” jegyezte meg egy résztvevő.

“Nagyon jó volt a KERÜGMA, ami hétköznapi, gyakorlatias volt. Ilyen jót még nem hallottam”- mondta egy másik. Lássunk hát belőle egy keveset!

Kedves testvérek! Az Úristen mindannyiunkat meghív a fia által: - Gyere hozzám! Higgy abban, amit mondok neked, akkor tied lesz az örök élet! Ne légy Istentől elszakadt életben, a bűn elválaszt bennünket Istentől! Ezért halunk meg. De ha a bűnbánat és a megtérés által viszatérünk az Istenhez és eggyé leszünk vele, akkor mindörökké élni fogunk. Ez az ígélet. Alleluja! Ezért jött Jézus a földre az ő népéhez és azt

mondta neki: - Az idő betelt! Mk 1,15-ben olvassuk ezt: - Betelt az idő és elközelgett az Isten országa! Tartsatok bűnbánatot és higgyetek az evangéliumban!

Kedves Testvérek! Jn. 14,23 -ige azt mondja: - Ha valaki szeret engem, megtartja szavamat. Atyám is szeretni fogja őt, hozzá megyünk és lakóhelyet veszünk nála. Mit tegyünk? Ahhoz, hogy a mennyei Atya a szívünkben lakhasson – ez egy terve Istennek – Ő akar jönni hozzánk, hogy a szívünkben lakhasson, hogy velünk legyen. Aki engem szeret, az kitart az én szavam mellett, keresni fogja az én ígémet, nemcsak meghallgatja az ígét, hanem meg is tartja. Ha meghallom ezt az ígét, nemcsak megtartom, de aszerint fogok élni is. Alleluja! Ha szeretjük Istent, az első helyen van az életünkben, dicsőítjük, magasztaljuk és az Ő parancsai szerint élünk, akkor az Istent kötelezzük arra, hogy megáldjon bennünket. Megértették? Halló!! Ha azt tesszük, mit mi akarunk, és nem éljük az Isten ígéje szerinti életet, akkor nincs áldás az életünkön. Sajnos, ez így van. Néha azt mondjuk, miért nincs gyermekem, miért nincs munkám, pedig Isten szeret engem, miért nincs pénzem?, miért van annyi gond a családban, miért vannak házassági problémáink, miért, ha Isten szeret engem?

De az Úristen tisztán megmondta nekünk, hogy áldásban lesz részed, ha Istennek adod az első helyet az életedben. Ma eljött az a nap, hogy át kell gondolnunk, Istennek adtam-e az első helyet, vagy valaki (valami) más van az első helyen az életemben? Egy másik személy, a munka, a gyerekeim, unokáim, a TV, egy másik hobbi, egy másik kívánság, stb. KI VAN AZ ELSŐ HELYEN AZ ÉLETEMBEN? Ez a legfontosabb kérdés!

Mi történik, ha nem Isten ígéje szerint élünk, ha elszakadunk Istentől? Akkor nincs bennünk élet, akkor a mennyei erő hiányzik belőlünk, akkor a sötétségben vagyunk. Ebben az állapotban – még ha a legdivatosabb, legmárkásabb ruhában vagyunk is – senki nem néz ránk. Senki nem üdvözöl, csak a kutyák ugatnak meg. Az áldás felülről jön. Nem attól, ahogy öltözünk, a belső sugárzás felülről jön.. Isten áldása változtat át bennünket, amit az emberek észrevesznek, ezért nem tudják megtenni, hogy csak úgy elmenjenek mellettünk, észreveszik a fényt, ezért köszönniük kell! Alleluja!

Néhányan olyan csalódottak vagytok: - Az én gyerekeim már nem hisznek Istenben, úgy élnek, ahogyan akarnak,

nem is akarnak már megházasodni se, drogoznak, nem érdekli őket sem a tanulás, sem a jövő, teljesen csalódottak vagyunk a gyerekeink miatt. Hogy lehet megmenteni a gyerekeinket? Gyere vissza a mennyei Atyához. TE gyere vissza!!!! Halld meg te az Ő szavát és élj te az Ő igéje szerint. Mert Ő azt mondta: - Akkor a gyerekeiteket fel fogom emelni. Alleluja! Nemcsak a gyerekeiteket áldja meg, hanem az állatok ellését is megáldja, mind egészséges lesz. Minden itt van a Bibliában leírva!

Ha az ígét nem ismerjük, akkor nincs segítségünk. Meg kell tanulnunk az Isten ígétjét.

A mai napig ezt prédikálom, hogy a hitben növekedjétek. Fontos, hogy legyen hitünk, hogy be tudjuk mindent fogadni. Növekednünk kell a hitben, hogy bízni tudjunk az Istenben. Hogy tudjunk kérni az Istentől. Ha nincs bennünk hit, ha kevés vagy gyenge a hitünk – talán? Nem tudom? – Lehet, hogy Isten elfeledkezett rólam? Lehet, hogy már annyira öreg, hogy már nem tudja mindazt megtenni, amit akar, - ezek a mi belső gyengeségeink, ezek a belső gondolatok bennünk megakadályozhatják, hogy Isten kegyelme eljuthasson hozzánk!”

Többen tapasztalták meg a lelki sebeik gyógyulását, és azt, hogy öröm költözött a szívükbe.

Isten valóban készen áll arra, hogy gyógyítson, vigasztaljon és mindent megadjon, amire szükségünk van, ahhoz, hogy megtalálhassuk Őt. Érzem, tudom, hogy a hitetlen, elkóborolt bárány, tékozló fiú éppen annyira

fontos, szeretett és várva-várt gyermeke mint én. Nem csak engem gyógyít ebben a találkozásban, hanem más is, újra és újra megadva a hazatérésre a lehetőséget.

„Szeretnék örömmel, hálával köszönetet mondani Istennek, a budaörsi Zakariás lelkigyakorlatért. Csodálatos volt beleülni ebbe a forró katlanba, a hit, szeretet, remény, öröm katlanába, a Szentlélek élő jelenlétébe. Beleülni a készbe. Olyan volt, mint amikor az ember hazaér, oda, ahol várják, örömmel, figyelemmel, vacsorával, jó szóval, meleg fürdővel, - az ünnep gyűrűjével. Feltöltődik – és alig várja, hogy továbbadhassa... Aztán Isten gondoskodik arról, hogy legyen kiknek...és terjed a tűz, Isten tüze, - és osztódik a kenyér, a kézbe simuló, meleg cipó. Köszönet a Misszionáriusokért, akik Indiából ideutaztak, hogy oly hitelesen átadják Isten üzenetét, ajándékait nekünk! Köszönet a Papokért, - s a virágzó Tolmácsért! Szeretném megköszönni Istennek, hogy annyi embert felbuzdított a rengeteg munkára, szervezésre, imára, - idejük, erejük odaszánására. És nekik is, hogy igent mondtak, és loholtak, futkároztak, székeket cipeltek, imákat küldözgettek – és még a telefonba is jutott jó szó, biztatás, vendégváró szavak, email-ek, - és a többieknek. Ha tudnátok, mennyire fel tudja használni Isten ezeket a kicsinek tűnő dolgokat is!! Egy jó szót, előlegezett bizalmat! Sokszor már ez is felér egy lelkigyakorlattal! Az előkészítő munkákról a gyerekkori mondóka jut eszembe, amikor ujjunkon soroltuk: =ez elment vadászni, ez meglötte, ez hazavitte, ez megsütötte, - az Icipici meg mind megette..= Mennyire jól esik néha ennek az Icipicinek lenni!”

„Nekem csak egy szomorúságom volt, hogy drága Férjem nem lehetett velem, mert nemrégén műtötték. Évek óta sok szenvedésben volt része, - ráfért volna egy kis erősítés reményben, örömben... Kértem Istent, látogassa meg Őt otthon, és ajándékozza meg úgy, mintha itt lenne. És ez a csoda is megtörtént! Egy örömmel, reménnyel, életkedvvel teli Férj várt otthon! Dicsőség az Úrnak!!” – írta valaki.

„Örülök, hogy ilyen sokan voltunk, ez azt jelenti, sokan járnak ezen az úton, és vannak tenni akaró és tudó emberek, akik segítenek, hogy hozzájuk jussunk. Először voltam karizmatikus alkalmon, és nagyon élveztem, de kopik az emlék, ha nem keresek gyorsan folytatást. Jó lenne ismétlni újra meg újra. Jó megélni az örömet, hogy tudatosítják bennünk, nem sírni kell, hanem élni az evangéliumot”

HÍREK

December 22-én csütörtökön a Budaörsi Advent keretében a Makám együttes lép fel a budaörsi Városházán.

December 23-án pénteken 19 órakor a Budaörsi Advent keretében élő betlehemes játék lesz a Templom téren.

A december 24. és január 1. közötti időszak liturgikus eseményei ismertek, de figyeljünk a szentmísén elhangzó hirdetésekre.

Január 14-én ismét játszóház lesz a Heimatmuseumban.

Minden kedves Olvasónknak és az egyházközség minden tagjának áldott Karácsonyt és kegyelmekben gazdag Újévet kívánunk!

MEĐUGORJE

Zarándokok és hívők

találkozásának központja

SZELECZKY JUDIT ÉS TÜNDE

Nagy örömmel és reménnyel eltelve indultunk zarándokutunkra, 2011. október 21-én, pénteken. A zarándoklat a Rezső téri Magyarok Nagyasszonya plébánia templomban este a 7 órai szentmisével kezdődött. Szentmise után busszal indultunk Međugorjeba. A zarándoklat vezetője Kemenes Gábor atya volt.

Okt. 22-én, szombat délelőtt érkeztünk Međugorjeba. Egy panzióban szálltunk meg. Lenyűgöző a helybeliek vendégszeretete, szerénysége és türelme.

A Szent Jakab-templom a hívők és jóakarátú emberek ima- és találkozóhelyének központjává vált. A templomban a jobb és bal oldalon a képek: a Szűzanya életéből ábrázolnak jeleneteket és a Boldogságos Szűz Mária egyházban betöltött szerepéről szól.

A templomkertben állították fel a međugorjei Szűzanya – a Béke Királynője szobrát, amit a megjelenést látók leírása alapján készítettek el.

A templom mellett gyóntatószéket állítottak fel, melynek közelében a gyónók védőszentje, Szent Leopold bronzszobra látható.

Az imakápolnában Jézushoz és az Oltári Szentséghez fohászokodnak a hívők.

A templom északnyugati oldalán a fakereszt körüli térség csendes imára szolgál, itt gyűjthetnek gyertyát a zarándokok.

A temető felé vezető úton, a templom délnyugati oldalán 1988. húsvétján állították fel a Feltámadott Megmentő nagy bronzszobrot.

A megjelenés hegye Bijakoviciban, a Crnica hegy (519m). Ide vasárnap mentünk, mely sziklás úton vezetett fel. Ez a Szűzanya első megjelenésének helye (1981. jún. 24.), néhány száz méterrel van Podbrdo falucska fölött. Az út felénél egyszerű fakereszt áll. A Szűzanya arca szomorú volt és így szólt: Béke, béke és csak béke! Békének kell uralkodni Isten és ember között! Az első megjelenés helyét a kőhalom közé állított magas kereszt jelöli. A megjelenés helyéhez vezető hegyi út mellett felállították a rózsafüzér örvendetes és fájdalmas titkait ábrázoló bronz domborműveket. Minden állomásnál a rózsafüzért

imádkoztuk. Az első megjelenés helyére a Béke Királynője magas, fehér márványszobrot állították. Itt meghatottan imádkoztunk.

Međugorjetől délre, a templomtól 2,5 km-re emelkedik a Krizevac hegy (448m) magas csúcsán egy nagy betonkereszt áll, mely hitet sugároz, s mint isteni üzenet jele, hogy az emberi megbékélés útja a kereszt által vezet Istenhez, – ide hétfőn mentünk. A csúcsra vezető köves hegyi út mentén a 14 bronz dombormű – Jézus 14 stációját ábrázolja a keresztúton. De itt még két dombormű áll: az út kezdetén egy a Getsemani kertet, és a Krizevac hegy csúcsán egy a feltámadást ábrázolja. Mindegyik domborművön a Szűzanya is jelen van. Minden állomásnál imádkoztunk, elméltünk és énekeltünk kezünkben a magyar zászlóval.

Október 25-én az esti szentmise után indultunk haza erősebb hittel és nagyobb szeretettel. Másnap, 26-án délelőtt értünk haza.

Nagyon sok kegyelemben részesültünk a zárandoklaton. Nem bánta meg senki, hogy eleget tett Édesanyánk, Mária hívásának. Hálát adtunk az útért, és folytatjuk tovább életünk zárandokújtját.

AZ A BIZONYOS „ÖS”, AVAGY KAČSA-TÁBOR 2011. JÚLIUS 27-31.

KÁLLAI-BÁLINT ÁGNES

- *Képzeld, nagyon jól beszélgettem tegnap az Andrással!*
- *Tényleg? Ki, az?*
- *Tudod, aki a kilencesen mindig a bal oldali padsorban ül, nagyjából középen.*
- *Igen, tudom. Mindig rokonszenves volt, csak sosem tudtunk eddig beszélni.*

Ilyen és ehhez hasonló párbeszédetek valószínűleg az idei KaČsa tábor minden napján elhangzottak. Beszélgetőtársat csak az nem talált, aki nem akart, ugyanis rekordot döntve több mint 180-an vettek részt az idei táborban. A társaság zöme 2011. július 27-én, szerdán érkezett meg a Bükk hegység lábánál elterülő kis faluba, Bogácsra, ahol a Zöldvár Villa tábor szinte minden zegzugát elfoglalták a budaörsi és lélekben budaörsi családok; volt, akik apartman-házakban, mások ifjúsági szálláson, a legmerészebbek pedig sátrakban letek néhány napig otthonra.

Az első nap főleg a hely és egymás feltérképezésével telt. Este a helyiek köszöntöttek minket borral és pogácsával. Mancsi néni igazi népmesével szórakoztatta először a gyerekeket, később a felnőtteket is. Másnap, tehát csütörtökön a társaság nagy része kirándulást tett néhány csodaszép környékbeli látnivalót célba véve. Cserépfalun vitt át a busz, onnan a Bükki Nemzeti Park munkatársának vezetésével gyalog mentünk tovább. Érintettük a Szurdok-völgyet, Felsőszorost és Nagyfarkasköt. A hungarikumnak számító szürkemarha állomány szemrevételezése után, Hór-völgyet és a Kaptárköveket is emlékeink közé építve, ismét Bogács felé vettük az irányt.

Mire a kirándulás véget ért, a tábor lakóinak száma még egy taggal bővült, megérkezett ugyanis hozzánk Csaba atya, aki szűk egy napig kivette a részét a tábor életéből. Ehhez hozzátartozott az is, hogy a nap „dolgos” részét egy szentmisével koronázhattuk meg. Bogács talán még sosem látott annyi biciklist, mint amikor a táborlakók egyszerre nyeregbe pattanva megindultak a helyi csodálatos kis templomba, a szentmisére. Gitár- és furulyaszó, na meg persze néhány fészkelődő apróság hangja töltötte meg a – Szent Márton névre hallgató, XIII. században épült – helyes kis templomot. A lelki táplálék után,

a testről is gondoskodván a vacsora kapott helyet, amit sokan praktikusan egybekötöttek egy borkóstolóval, remélvén, hogy egyben szellemi táplálékot is magukhoz vehetnek. (Néhány pohár bor után általában mindenki okosabbnak érzi magát.) A bor és a vacsora minősége a többséget nem győzte meg, de a hangulatot nem tudta elrontani. Aznap is, akár csak az első este komoly témákról, vidáman, olykor harsányakat nevetve társalgott a spontán verbuválódott szülőssereg.

Pénteken újabb kirándulás volt napirenden, ezúttal kerékpárral. A Faluházában néhány bábu segítségével bepillantottunk a falu múltjába, majd „felnyergeltünk”, és meg sem álltunk Noszvajig. A De La Motte kastélytól Síkfőkútra kerekedtünk, majd tovább a tengerszemekhez. Visszafelé útba ejtettük a barlanglakásokat. A ránk váró ebédre azzal a tudattal érhattünk haza, hogy a kalóriákat már jó előre ledolgoztuk.

A délutáni strandolás programot már komolyan veszélyeztették az egyre sötétebb felhők, a bevállalások perze ettől sem ijedtek meg. Végül két és fél napnyi „ajándék” időjárás után csak utolért bennünket is az eső, és néha bizony úgy tűnt, hogy sosem fog abbamaradni. Az éjszaka a sátrasoknak már tartogatott némi rizikót, és akadtak olyanok is, akik kénytelen-kelletlen az autójuk csomagtartójában vészelték át a pirkadatot. A

helyzet reggelre sem javult jelentősen, de az élet nem állt meg, ezt jelezték a betonból készült pingpongasztal körül csattogó-cuppogó gumicsizmák is. A gondos tervezésnek köszönhetően az időjárás viszontagságoknak fittyet hányva eseménydúsan alakult a délelőtt. Volt íjászkodás, kézműveskedés és egy nagyon jó előadás. Ebéd után pedig néhányan még egy szolid biciklitúrára is vállalkoztak. Ezen a napon is alkalmunk nyílt Bacchus-nak hódolni (szigorúan keresztényi keretek között), mégpedig a négyezer négyzetméteres Thummerer pince meglátogatásával. Talán az időjárás nem volt igazán kegyes hozzánk, ez azonban korántsem jelentette azt, hogy ne vártuk volna mindannyian az esti szentmisét, amit ezúttal a helyi plébános atya celebrált. A mise méltó nyitánya volt az utána következő tábortúzzal egybekötött búcsúestnek, ami az összes eddigit felülmúlta. A búcsú annyira nehéznek bizonyult, hogy sokaknak hajnali három órára sem sikerült mindenkitől elbúcsúznia. Jó hangulatból, nevetésből, énekszóból – mondanom sem kell – ismét nem volt hiány. A vasárnap már a csomagolás jegyében telt. Ennek ellenére a gyerekeknek egy számháború, valamint egy rövid autós kirándulás Cserépváraljára még belefért a délelőtti programba. Ebéd után végleg kiürült a Zöldvár Villa, nagy, üres teret és szokatlan csendet hagytunk magunk után. De nem tart ez örökké! Két év múlva valahol, ismét nagy hápogásra ébredhetnek a helyi lakosok! Most még nem tudják (ahogy mi sem tudjuk pontosan), de – reményeink szerint – akkor újabb fészket keres magának a KaCsa (tábor).

És, hogy mi az a bizonyos „ÖS”? Maga a KaCsa-tábor. Hiszen az egyházközsége az egyházközÖSségtől mindössze ez a két betű választja el. Mégis mekkora a különbség! Ezúton is köszönöm minden táborozó nevében a sok munkát, aminek köszönhetően a Közösség megvalósulhatott, élővé vált. Hálásak vagyunk az anyagi támogatást biztosítóknak és mindenkinek, aki a saját tudását, adottságát hozzáadva lehetővé tette ezt a felejthetetlen öt napot.

A BUDAÖRSI RÓMAI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA.
MÉGJELENIK 400 PÉLDÁNYBAN.

HUGO VAN DER GOES FESTŐMŰVEI DÍSZÍTIK AZ ÉLÜNK JELEN SZÁMÁT

Cím: 2040 BUDAÖRS, ESZE TAMÁS U. 1. DRÓTPOSTA: ELUNHUJSAQ@GMAIL.COM

FELELŐS IRÁDÓ: VARGA JÁNOS PLÉBÁNOS FŐSZERKESZTŐ: GRÓSZ ANDRÁS
NYOMDAI ELŐKÉSZÍTÉS: GALLAI GERGELY - LIQUID PULCHRI PRO DEO
AZ ÚJSÁG INGVENES, ÖNKÖLTSÉGI ÁRA 260 FORINT.